

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Joz 1, 1 – 11

Text: Jozue 1, 2 *Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům.*

Mojžíš zemřel. Ať žije Jozue! Tak by se dal charakterizovat předěl, který je mezi knihami Mojžíšovými a knihou Jozue. Změna ve vedení putujícího společenství. Mění se však pouze vedení. Nemění se vrchní velení – tím zůstává Hospodin sám. Nemění se ani Boží lid. Ačkoliv to už vlastně není tentýž Boží lid, který vyšel z Egypta. Dnes tu jsou jejich potomci. Jejich otce Bůh sice už tenkrát přivedl až k samým hranicím zaslíbené země, ale oni propásli příležitost do ní vstoupit. Zalekli se tenkrát obrů. A nyní má Boží lid díky tomu čtyřicet let zpoždění. Hospodin tehdy rozhodl, že se musí vyměnit celá generace Božího lidu, aby byli vůbec schopni do zaslíbené země vejít.

A muselo se změnit také vedení. Mojžíš byl ten, kdo vedl lid na cestě z otroctví. Byl tím, kdo musel snášet mentalitu otroků a učil je žít na svobodě. Nyní jsou jejich děti svobodné. A s novým vedením je tu také nový úkol. Úkol překračovat hranice. Úkol přestat se bát obrů. Nebát se té veliké řeky Jordán, na jejíž druhé straně už není cesty zpět. Podobně překročil svou hranici náš Mistr Jan Hus. Musel překonat strach, protože věděl, že je to cesta jednosměrná. I on musel bojovat s obry, ale zároveň pevně věřil, že na druhé straně bude svobodný, protože pravda osvobozuje. I naše církve má aktuálně nové vedení. A první slova nového synodního seniora zněla: Nebudeme se bát. Nuže nebojme se, a čtème znovu a odvážně ten dnešní text:

"Mojžíš, můj služebník, zemřel. Nyní tedy vstaň a přejdi s veškerým tímto lidem přes tento Jordán do země, kterou dávám Izraelcům. Dal jsem vám každé místo, na které vaše noha šlápne. ... Buď rozhodný a udatný, neboť ty rozdělíš tomuto lidu zemi v dědictví, jak jsem se přísězně zavázal jejich otcům, že jim ji dám."

Jozue má vést lid do mnoha bojů a zápasů. Bude je muset povzbuzovat k odvaze a statečnosti. Ale sám si je nejistý. Sám potřebuje především povzbudit. Proto mu Hospodin neustále dokola zdůrazňuje: „Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se.“ V bibli je to Jozuovi řečeno šestkrát. Kdyby to tam bylo sedmkrát, což je číslo plnosti, řeklo by se, že to stačí. Ale šestkrát není dost. Povzbuzování totiž není nikdy dost. To vždycky ještě někomu dlužíme. Nejde o to, že by Jozue nevěděl, že potřebuje rozhodnost, udatnost, že nemá mít strach a nesmí se bát. On to ví. Ale potřebuje to stále znovu od někoho slyšet, potřebuje být ujištěn i zvenčí, potřebuje nejen vnitřní ale i vnější oporu a povolání. Nejspíše se mu ale nedostane povzbuzení od těch, které naopak má sám povzbuzovat. Proto ho povzbuzuje ten, kdo je nad ním, ten, který ho povolává, Hospodin sám. To je to, co potřebujeme všichni, když stojíme před něčím novým, těžkým, před nějakým náročným úkolem. Být povzbuzováni. Nestačí, že někdo už před námi dobře bojoval. Že naši otcové si počínali zdatně. Mojžíš zemřel. Už to nemůžu na někoho prostě hodit. Teď jsem já sám hozen do vody, abych plaval.

Přeplovat rozvodněný Jordán, to je jako vstoupit do tornáda, a myslet si, že mě to nese. Ale přesně takový příkaz Jozue dostal: „Přejdete tento Jordán a půjdete obsadit zemi.“ Jordán tu je jako hranice, která Boží lid dělí od země zaslíbené. Jordán jako překážka,

podobně jako hradby Jericha nebo nepřátelští obři. A kazatelsky se tu pochopitelně nabízí různé asociace – co všechno ve svém životě vnímáme jako tento Jordán? To však není můj úkol. Ty asociace má každý jiné, a to je úkol pro vás, posluchače, přemýšlet, čeho se to týká ve vašem vlastním životě. Co stojí před vámi, z čeho máte obavy, co je tou hranicí, kterou máme překročit a bojíme se, že nebudeme mít dost odvahy a statečnosti, abychom překročili vlastní stín.

Pro mě, jako kazatele, platí dvojí. Nejen překračovat hranice, podobné Jordánu, ale také držet směr. Velmi vážně vnímám Hospodinovo slovo, které v této souvislosti dostává Jozue: „Bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.“

Jednat podle Božího zákona pochopitelně není úkol pouze pro faráře, zatímco pro ostatní věřící by snad platil jiný metr. Neuchylovat se od daného směru platí pro celé společenství Božího lidu. Specifikem farářské práce je však právě to rozjímání dnem i nocí. Zatímco správcové lidu, jak čteme v textu, mají poněkud praktičtější úkol. Mají procházet táborem a přikazovat lidu: „Připravte si zásobu potravin, neboť po třech dnech přejdete tento Jordán a půjdete obsadit zemi, kterou vám Hospodin, váš Bůh, dává do vlastnictví.“ Vyzývají tedy Boží lid k přípravě hmotného zabezpečení celé akce. Vidíme tady i jakousi posloupnost příkazů: Hospodin přikazuje Jozuovi, Jozue přikazuje správcům a správcové přikazují lidu. Římskokatolická zbožnost v tom bude možná vidět církevní hierarchii, evangelík spíše dělbu práce. V každém případě Jozue nepřipravuje zásobu potravin a správcové nepřikazují Jozuovi, aby procházel táborem. Každý dělá, co je mu určeno. Všechno ale směřuje k jednomu cíli, k tomu rozhodujícímu třetímu dni, kdy nohy kněží vstoupí se schránou smlouvy do Jordánu a celý lid vyjde, aby obsadil zemi.

Celá ta první kapitola knihy Jozue vyznívá velmi odhodlaně. Je to jakýsi program, či strategický plán, kde Hospodin říká, co má teď Boží lid dělat a kam směřovat. Má obsadit zemi. Ale nemá být ustrašený. Neboť co děláme ze strachu, neděláme dobře. Jestliže se bojíme budoucnosti, pak jednáme neuváženě a zkratkovitě. Výzva k rozhodnosti a udatnosti nemůže být motivována obavou, že všechno spěje k zániku. Motivovat k boji strašením, že nás mohou zavalit jerišské hradby, nebudeme-li dost odvážní a stateční, taková motivace nejenže nefunguje, ale přímo ochromuje. Povzbuzení Jozua, aby byl rozhodný a odvážný, zakládá Hospodin na něčem jiném. Na ujistění, že bude s ním. Říká: „Jako jsem byl s Mojžíšem, budu i s tebou. Nenechám tě klesnout a neopustím tě.“

Bratři a sestry, zda budeme dost rozhodní a odvážní, na to bych až tak moc nesázel. Ale že nás Hospodin nenechá klesnout a neopustí nás, že bude s námi všude, kamkoliv půjdeme, to je moje víra, na kterou se spoléhám a která mě drží nad vodou i v seberozbouřenějších vodách Jordánských.

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, modlíme se za místo, kde žijeme. Modlíme se za naši zemi, za města a vesnice, nyní zvláště za ty, které se vzpamatovávají z přírodních katastrof. Prosíme o nezištnou a rychlou pomoc pro ty, kdo jsou tímto neštěstím nejvíce postiženi. Prosíme o nové síly pro lidi vyčerpané. Prosíme o nadějný výhled do budoucnosti pro ty, kteří si zoufají. Pane náš, modlíme se za ty, kteří stojí před těžkým rozhodnutím, za lidi, kteří se musí vyrovnávat s překážkami a náročnými životními zkouškami. Prosíme za lidi nemocné, za lidi s postižením, za lidi, kteří se vyrovnávají s nepřízní života. Modlíme se také za ty, kdo se vydávají na cesty, Pane, ochraňuj je a buď jim na nablízkou. Modlíme se také za všelijaké letní aktivity, rodinné i sborové. Modlíme se za letní tábory, za sborový den, za akce mládeže a dorostu. Prosíme také za lidi, které sužují bolesti a neduhy stáří. Myslíme ale i na lidi v produktivním věku, kteří si potřebují odpočinout. Pane, uť nás drubé povzbudit, potěšit, pozvednout, motivovat. Pane, spojuj nás svou láskou tak, aby byla mezi námi vždy patrná a činná. Amen.*